

SLUNEČNÉ DNY NA PLÁŽI, VÍTR VE VLASECH A JISKŘIVÉ POHLEDY

PETRA SCHIEROVÁ

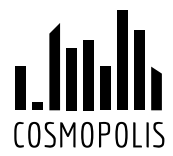

Pac

Pohodová
romance

na lásku

PETRA SCHIEROVÁ

*Pac
na lásku*

SLUNEČNÉ DNY NA PLÁŽI, VÍTR VE VLASECH A NĚŽNÉ POLIBKY

*Pac
na lásku*

Přeložil Rudolf Řežábek

First published in 2020 by © Verlagsgruppe HarperCollins Deutschland GmbH,
Hamburg

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Rudolf Řežábek, 2025

Cover illustration © Michael Michajlov, 2025

ISBN 978-80-271-5538-5

KAPITOLA 1

„Basti, drž toho psa!“ Martina zoufale spěchala za plavým psem mudim, který jí ukradl čerstvě vyprané tričko z prádelní šňůry. „Capone, zastav se! Pust! Au, krucinál.“ Právě šlápla na koleje dětského vláčku a dokázala jen taktak udržet rovnováhu, aby nepadla jak široká tak dlouhá. Se sténáním zvedla bolavou nohu a masírovala si ji.

„Mami, krucinál se neříká!“ zvolal Basti a taky se rozběhl za psem. Sedmiletý chlapec byl mrštný, ale ne tak, jak by bylo zapotřebí. Capone kolem něj prosvištěl po schodech do horního patra.

Jupí, u nás je dneska zase veselo. Hned jsem věděl, že tohle je ten nejlepší domov, do jakého jsem se mohl dostat. Je to zábava, když za mnou moji lidé běží. Na honěnou bych si mohl hrát celý den. Haf!

„Stůj, Capone, počkej! To je mámino drahé stříbrné tričko!“ slyšela Martina shora volat devítiletou dceru Anniku. Něco zarachotilo. „Stůj, stůj!“

Ani náhodou. To by pak hra skončila.

„Zatraceně. Mami, Capone ti vzal tričko!“

„Já vím.“ Martina opatrně došlápla. Zjistila, že jakžtakž může chodit, a dobelhala se ke schodům. „Chyť ho. Dneska jsem si chtěla to tričko vzít na sebe.“

„Christina říkala, že bychom za Caponem neměli běhat, když něco provede.“ Annika se objevila nahoře na schodech. „Protože si pak myslí, že si chceme hrát na honěnou.“

Copak to právě teď neděláme? Vždyť to byla taková zábava. Tak co bude? To už si nikdo nehraje? Capone se otřepal, rozvlnil huňatou srst a pak si stoupl vedle Anniky. Vážně to vypadalo, že hra skončila, a tak tričko jednoduše upustil. *Škoda. Rád bych si ještě chvíli hrál.*

Annika tričko rychle zvedla. „Ehm, mami, myslím, že dneska si ho na sebe už nevezmeš. Je celé poslintané.“

„No výborně.“ Martina se s povzdechem vybelhala po schodech a tričko si od dcery vzala. „Přitom by se tak pěkně hodilo k těm černým kalhotám.“ Ještě pořád měla na sobě jedovatě zelené pyžamo s krátkými šortkami, které jí její děti darovaly k Vánocům. Zářivě zrzavé vlnité vlasy jí padaly přes ramena do volně spleteného copu. To tričko musí ještě rychle vyprat. A taky se osprchovat. Udělat snídani pro děti. Připravit si podklady na schůzku s bankou. Uspořádat si poznámky pro večerní zasedání městské rady.

Káva. Nutně potřebuje kávu. A něco nového na sebe.

„Miláčku, mohla bys prosím opéct nějaké tousty a prostřít stůl?“ Letmo pohladila dceru po rameni.

„Ale já chci dneska k snídani čokoládové kuličky!“ ozvalo se okamžitě ze zdola. Basti, taky dosud stále v pyžamu, poskakoval na dolním schodu nahoru a dolů. „Čokoládové kuličky, čokoládové kuličky! Se spoustou mléka!“

Martina se s povzdechem otočila. „Basti, je pondělí. Čokoládové kuličky jsou jen o víkendu, to přece víš.“

„Ale já bych chtěl...“

„Jestli máš chuť, můžeš si na celozrnný toust namazat trochu mandlového krému a vypít k němu sklenici mléka,“ nabídla Martina rychle alternativu, než se syn zmůže na protest.

„Ale...“

„A taky máme ještě pár jahod. Ty ti přece chutnají, že?“

Bastiho tvář se rozjasnila. „Můžu si dát k snídani jahody?“

„No jistě, proč ne?“

„Já chci taky jahody.“ Annika pomalu sestupovala ze schodů a v polovině cesty se opět otočila. „Radši si pospěš, mami. Musíme co nejdřív vyrazit.“

„Máš pravdu.“ Zaspala. To se jí stávalo zřídka, ale do postele padla až o půl druhé, protože stále hloubala nad výpočty pro rozšíření plovárny. Není divu, že budík přeslechla. „Hned jsem u vás. Basti, pojď se mnou nahoru. Taky se ještě musíš umýt a obléknout.“

K její úlevě syn okamžitě poslechl. „Ale zuby teď ještě ne, mají se čistit až po snídani. Je to tak, mami?“

„Máš pravdu.“ Něžně ho pohladila po zrzavých vlasech. „Už sis sbalil školní tašku?“

„Samozřejmě.“ Chlapec energicky přikývl. „Všechno připraveno.“

„Tak hurá do koupelny!“

Když se chystala otevřít dveře do své ložnice, najednou zdola uslyšela šťastný štěkot a pištění a chichotání své dcery. Pak něco zaráchotilo. Překvapeně se zarazila a poslouchala. Chichotání zesílilo. „Je tam dole všechno v pořádku, Anniko?“

„Ano, mami. Jenom jsem vysypala psí krmivo. Ale já to zase uklidím. Běž se osprchovat.“

Sprcha. Ano. Martina na chvíli zavřela oči. A pak káva. Spousta a spousta kávy.

KAPITOLA 2

Thorsten hleděl s úsměvem z hráze na bahnité pláně, které se třpytily v ranním slunci. Na tváři cítil lehkou brízu, silnou jen tak, aby k němu zanesla slanou vůni Severního moře. Hladina dosáhne nejnížší úrovně až za necelé dvě a půl hodiny, a proto ze svého místa viděl v dálce třpytící se vodu v přílivových mělčinách.

Asi přede dvěma lety se přestěhoval do Lichterhavenu, aby společně se starším nevlastním bratrem Larsem oživil nepoužívanou loděnici a začali stavět sportovní lodě a jachty. Od té doby si zvykl se tady na hrázi ráno před zahájením práce nakrátko zastavit a souznít s přírodou.

Byl se sebou víc než spokojený, protože už měl za sebou ranní běh a taky trochu silového tréninku na lavici s činkami, kterou si postavil do kouta obývacího pokoje. Když byla venku příliš velká slot, nechal běžecké boty ve skříni a raději trénoval na veslařském trenážeru, ale dnešní ráno bylo přímo ztělesněním dobrého počasí. Na vzdáleném obzoru pluly malé obláčky, jinak byla obloha až kýčovitě modrá a slunce na tak časném letním ráno už docela slušně hřálo. Letní prázdniny ještě nikde nezačaly, a tak byl Lichterhaven prozatím ušetřen davů turistů. Dalo se ale počítat s náporem jednodenních výletníků – i když dnes bylo pondělí.

Thorsten na okamžik zavřel oči a užíval si vlahý vánek, křik racků, kteří se v krkolomných obratech proháněli po mělčinách a hledali snídani, skřípání korouhvičky, jež stála o něco dál po jeho pravici vedle jednoho z dřevěných domků, v nichž v hlavní sezoně měli službu dobrovolní záchranáři a plavčíci. V každém z domků byl taky umístěn kiosek. V tuto chvíli byly všechny stále ještě zamčené.

Když znovu otevřel oči, musel krátce zamžourat, protože ho slunce oslepilo. Zároveň odněkud zaslechl rozzlobený ženský hlas, který proti větru křičel něco, čemu nerozuměl. Teď si však uvědomil, že v tom hlase nezní hněv, ale zoufalství!

Polekaně se rozhlédl kolem sebe a bezděčně zadržel dech, když uviděl rusovlasou ženu, jak běží dolů po stezce podél břehu za chundelatým plavým psem. Pes se jí pravděpodobně vytrhl, protože vodítko táhl za sebou po zemi. Šťastně šťekal, zas a znovu se k ženě obracel, ale nevypadalo to, že by chtěl poslechnout.

Úsměv na Thorstenových rtech se trochu prohloubil. Dnešek byl zjevně jeho šťastným dnem. Spontánně se vydal k nejbližšímu schodišti na hrázi a spěšně po něm seběhl dolů. Vykročil po dlážděné cestě mezi trávníky na opalování a na pobřežní stezku dorazil právě ve chvíli, kdy se úplně vyčerpaná rusovlasá žena zastavila a pronásledování vzdala.

„Dobré ráno, Martino.“ Stále se usmíval a přistoupil k ní.

„Vrať se, Capone! Ke mně. Sakra.“ Thorstena si nejspíš všimla až teď. Zmateně zvedla hlavu. „Cože? Ach ano, dobré ráno.“ Znovu obrátila pohled do dálky. „Capone! Ke mně. Propána, to snad není pravda. Dnes není můj den.“

„To neříkejte. Dnešek je tak krásný.“ Thorsten by jí nejraději položil ruku na paži, aby ji uklidnil, ale její uštvaný a nepřítel-
ský pohled mu napověděl, že by si měl držet odstup. „Capone utekl? Myslel jsem, že s ním chodíte do Christinity psí školy.“

Podráždění v Martinině pohledu ještě zesílilo. „Jak to víte?“

Zasmál se. „Jsme v Lichterhavenu. U nás ví každý o každém všechno. Nebo alespoň téměř. Jako místní obyvatelka byste to měla vědět lépe než já. Kromě toho, moje švagrová je Christinina sestra a já si s ní a svým bratrem musím o něčem povídat, když se občas setkáme.“

„Ale nemusí to přece být zrovna o mně a mých neúspěších v psí škole.“ Martina si povzdechla, ztěžka dosedla na pobřežní zídku a prohrábla si vlnité vlasy. „No to je nadělení. Teď jsem už zase rozcuchaná jako ježibaba.“

Thorsten na ni pohlédl s velkým zalíbením. Od té doby, co ji před víc než rokem poprvé spatřil, ji považoval za jednu z nejkrásnějších žen, jaké v životě potkal. „Váš účes je úplně v pohodě, Martino. Trochu rozcuchaný, nic jiného.“

Rozzlobeně se na něj podívala. „To opět dokazuje, že muži o takových věcech nemají ani páru. Kéž by byl jen trochu rozcuchaný, takhle nemůžu mezi lidi.“

„Přeháníte.“ V jeho očích byla dokonalá, ale o tom raději pomlčel.

„Ani trochu.“ Její pohled se upřel za něj. „Capone! Pojď sem. Nemám čas ani chuť za tebou pořád běhat.“

* * *

Thorsten se pomalu otočil a asi pět kroků za sebou uviděl ovčáckého psa, který jeho a Martinu zvědavě a vyčkávavě pozoroval, a přitom trochu poštěkával, což podezřele připomínalo drzé pochechtávání. „Ahoj, Capone.“ Thorsten dal svému hlasu záměrně velmi klidný, vyrovnaný tón. „Tak se konečně můžeme seznámit. Ty svou paničku zlobíš?“

Ahoj, ahoj. Capone přišel o dva kroky blíž, zvedl hlavu a očichal ho. Kdopak jsi? Vypadáš mile. Jenže mně skoro všichni lidé připadají

milí. Ty ale nějak víc. Vyzaraňuješ takový klid. To se mi líbí. I když jsem si vlastně dál chtěl hrát na honěnou. Ale moje paníčka už asi nemůže. Vypadá trochu vyčerpaně. A naštvaně. Přitom jsem si chtěl jen hrát. Určitě jsem ji nechtěl rozzlobit. Mám ji rád, protože jsem u ní a Bastiho s An-nikou našel nový domov. A líbí se mi tam mnohem víc než v útulku pro zvířata.

„Pomalů vstaňte a obejděte mě.“ Thorsten se přikrčil a opatrně natáhl ruku, aby ji Capone mohl očichat. „Pak můžete vzít vodítko. Nedělejte ale žádné prudké pohyby.“

„Nikdy nedělám prudké pohyby.“ Martina opatrně vstala. „No, možná někdy. Ale jen proto, že mám v bance důležitou schůzku a už mám zpoždění. A jako na potvoru mi právě teď Capone utekl, protože jsem si podvrtna nohu a vodítko mi vyklouzlo z ruky.“

„Zranila jste se?“ Thorsten znepokojeně zvedl hlavu. „Bolí vás to?“

„Ne víc než dneska ráno, když jsem jednou nohou šlápla na koleje Bastiho dětské železnice.“ Martina nad tím jen mávla rukou. „Není to tak hrozné.“

Capone zatím přišel ještě blíž a zvědavě přičichl k Thorstenově ruce.

Hm, fakt hezky voníš. Takže teď tě mám úplně oficiálně rád. Myslím, že je moc fajn mít lidi za přátele. Haf.

„Jsi docela k světu, víš to? Trochu střapatý, ale myslím, že tak to má být.“ Thorsten se na Martinu usmál. „Možná byste si pro jistotu měla zajít s tou nohou k doktorovi, jestli jste se dnes už podruhé zranila.“

„Vy jste mě asi vůbec neposlouchal.“ Martina naštvaně obrátila oči v sloup. „Na návštěvu lékaře nemám čas. A tak zlé to zase není, když jsem s tím dokázala běžet půl kilometru za Caponem.“

„Nanejvýš tři sta metrů, pokud jste překročila hráz tamhle u hlavní silnice.“

Martina se jediným krokem zařadila vedle něj a popadla vodítko. „Jak myslíte. V každém případě mi to jako ranní cvičení stačilo.“

„Časné sportování a stres tak brzy poránu, to nejde dohromady.“ Thorsten jemně pohládl Caponeho po hlavě a krku a pak se znovu zvedl. „Jinak není zač.“

„Cože?“ Martina zmateně sraštila čelo a vzápětí si odkašlala. „Ach ano, děkuju vám, že jste Caponeho přilákal.“

„Už jste někdy zkoušela vykročit opačným směrem, když vám uteče? Lars to tak vždycky dělal na začátku s Jolie– a fungovalo to.“

Hele, já neutíkám. Jen si hraju. Nikdy, nikdy bych nikam neutekl. Vždyť jsem ve svém novém domově a s novými lidmi fakt šťastný!

Martina, nyní viditelně podrážděná, si promnula čelo. „Proč všichni vždycky vědí všechno lépe, pokud jde o mého psa? Nemám čas...“

„Možná byste si ho prostě měla udělat, Martino.“ Thorsten se snažil nebrat si její jedovatý tón osobně, protože viděl, že je opravdu vystresovaná. „Takový pes potřebuje hodně času a pozornosti.“

„Já vím.“ Opět nasadila svůj nepřístupný výraz a lehce vtáhla hlavu mezi ramena. „Dnešek prostě není můj den.“

Bylo mu jí líto, i když předpokládal, že to by Martina stejně neocenila. „To se ještě může změnit. Je teprve ráno.“

„A spěchám, jak jsem se už zmínila.“ Martina rázně zkrátila vodítko. „Musím jít.“

„Dobře.“ Záměrně o půlkrok ustoupil. „Kdy máte schůzku v bance?“

Podívala se na náramkové hodinky. „Za půl hodiny.“

„A potom?“

Mírně pozvedla obočí. „Co potom?“

„Co budete dělat potom?“

„Mám nějaké povinnosti na plovárně a musím si promluvit s lidmi z teplárenské společnosti. Vypadá to, že jedno z oběhových čerpadel se co nevidět chystá odejít na věčnost.“

„Kdy si uděláte přestávku na oběd?“

Trochu strnula. „Nikdy.“

Thorsten na ní viděl, že to myslí vážně. I když se pohyboval na tenkém ledě a jeho bratr ho před tím varoval, dospěl ke spontánnímu rozhodnutí. „V půl jedné. Vyzvednu vás u plovárny.“

„Cože?“ Udiveně vykulila oči, ale on se rychle otočil a dlouhými kroky se vrátil ke schodům, které vedly na hráz. Když jich polovinu zdolal, na okamžik se otočil a viděl, že Martina stojí stále na stejném místě a provází ho pohledem. Krátce tedy zvedl ruku na rozloučenou a odhodlaně se odvrátil.

Šlo to lépe, než čekal. Martina ho už několikrát odmítla. To však ale bylo docela dávno a od té doby respektoval bratrovu radu, aby tuhle mladou vdovu nechal na pokoji. Ale čemu by uškodilo, kdyby ji trochu vylákal z její ulity? S těmi svými ženskými křivkami, souměrným obličejem s jasně modrýma očima a nádhernými, ohnivě zrzavými vlasy vypadala prostě úchvatně. A taky byla milá, když nebyla ve stresu a nelámala si zrovna hlavu s tím, jak ho vykázat do patřičných mezí. Co nejhoršího by se tedy mohlo stát?

S těmito myšlenkami se nakonec vrátil do loděnice, kde se posadil ke svému psacímu stolu a prošel si objednávky materiálu na motorový člun, který měl Lars od příštího měsíce začít stavět pro bohatého obchodníka z Hamburku.